

„Ach! Som zvedavá, kto to je,“ ozvala sa Sally a oči sa jej rozžiarili. „Môže to byť známa herečka. Videla som slečnu Laneovú v Hre

za šesťák, bola nádherná. Mala som chuť vybehnúť za ňou na javisko...”

„Nech ti nič také ani na um nezíde, dievča,“ odsekla starká. „Taká hlúposť. A denný režim slečny Laneovej! Nevráti sa domov pred polnocou! Vyspáva do desiatej! Nie je to správne.“

„Ale predstavenia sa nezačínajú pred ôsmou! Ako by mohla prísť domov skôr?“ podotkla Maisie.

„No toto.“ Starká na to zjavne nemala odpoveď. „Nuž ale to nevysvetľuje, prečo je v jej izbách ustavične taký neporiadok,“ opovržlivo potiahla nosom. „Dúfam, že jej priateľka nebude šokovaná.“

Maisie sa zachichotala. „Slečna Laneová si môže trochu upratať. Bude musieť, ak chce, aby si jej priateľka mala kam sadnúť.“

„Maisie Hitchinsová! V tej izbe máš upratovať ty. Ako si mohla dopustiť, aby to dospelo do takého štádia?“ nahnevane povedala starká.

„Nemôžem za to!“ bránila sa Maisie. „Musím oprašovať len miesta okolo neporiadku, starká! Slečna Laneová vždy hovorí, nech to s upratovaním nepreháňam, lebo potom nič nenájde. Musela som jej to sľúbiť!“

„Trápne,“ zamrm-lala starká. „Už si na chodbe všetko oprášila?“

Maisie vzdychla a čupla si, aby svojho psíka Eddieho poškrabkala za ušami. Číhal pod stolom, dúfal, že niekomu niečo spadne a on si na tom pochutná. Sally spadla na jeho hlavu

kuchynská utierka, no to bolo všetko a psík pôsobil rovnako smutne ako Maisie. Tá si pomyslela, že už aj jemu chýba pátranie. Rád oňuchával ľudí a bol chrabrý ako lev, no len vtedy, ak oproti nemu nestála mimoriadne veľká pouličná mačka. Všetci správni detektívi majú verných pomocníkov.

„Áno, oprášila som všetko,“ odvetila a čakala, že jej starká prideli ďalšiu prácu. Samozrejme, neprekážalo jej pomáhať pri práci v nájomnom dome. Od starkej bolo pekné, že sa o ňu starala. Maisin otec bol námorník a nevidela ho už tri roky, šesť mesiacov a jedenásť dní (zapisovala si to do denníka, ktorý mala pod matracom), takže mala len starkú, pretože mama jej zomrela, keď bola ešte bábätko. Starká ťažko pracovala, aby vyžili, a Maisie bola hrdá na to, že jej pomáha. No

v posledných týždňoch to bola len práca,
samá práca.

Už celú večnosť sa nedialo nič zaujímavé.
Nijaké záhady. Zvyčajne mohla Maisie rátať
aspoň s tým, že francúzska dáma madam
Lorimerová, ktorá býva na druhom poschodí,
niekoľkokrát do týždňa niekam zašantročí
svoje štrikovanie. Maisie pri hľadaní vždy po-
užívala lupu. No teraz bola madam Lorimero-
vá veľmi prechladnutá, takže ležala v posteli
a jej štrikovanie bolo v košíku, presne tam,
kde malo byť. A to znamenalo, že Maisina
oblúbená lupa spočívala nevyužitá vo vrec-
ku jej sukne a ona ju len občas preleštila.

Starká nachýlila hlavu a pozrela na ňu.
„Azda by si mohla zájsť do obchodu s potra-
vinami a kúpiť mi za pencu sladké drievko,“
povedala rozvážne.

Maisie na ňu civela. Starká neznáša sladké drierko, takže vedela, že je to pochúťka pre ňu!

Starká sa načiahla, vzala peňaženku a s úsmevom jej podala penču. „Nuž chod, a zober aj psa,“ dodala a kývla hlavou. „A ne-
zjedz celú tú nechutnú vec cestou späť, lebo ti bude zle. Nechaj si aj na neskôr.“

Maisie ju objala. Už dlho nemala peniaze na sladkosti. Nájomné za izby na Albion Street 31 bolo dobrým zdrojom príjmu, časy však boli ťažké. Maisie vedela, že starkú trápi presakujúca strecha a uvažuje, ako zohnať peniaze na jej opravu. Vo svojej podkrovnej izbe zachytávala vodu do vedra a Sally spomenula, že už zateká aj do jej časti podkrovia. Musela si presunúť posteľ, aby jej nekvapkalo na nos.

„Naozaj si smiem kúpiť sladké drierko?“
zašepkala Maisie a starká sa usmiala.

„Penca ma nezruinuje, Maisie. Si dobré
dievča, zaslúžiš si pozornosť.“

„Ďakujem, starká!“ Náhlila sa po kabátik,
skôr než si to stará mama rozmyslí.

V to popoludnie teperila Maisie hore schodmi
ťažkú čajovú táčnu. Aj keď starká vravela, že
má voči ľuďom z divadla výhrady, očividne
chcela urobiť dojem na návštevníčku slečny
Laneovej. Zverila Maisie svoj najlepší porce-
lán a striebrom zdobenú čajovú kanvicu, kto-
rú dostala ako svadobný dar. Tá sa nemohla
dočkať, až uvidí hereckú návštevníčku. Sally
jej bola otvoriť dvere a vravela, že je veľmi

pekne oblečená a má elegantný klobúk, no nepodarilo sa jej zahliadnuť tvár, pretože dáma mala závoj.

Maisie laktom zaklopala na dvere slečny Laneovej. Začula šuchot nôh, ľútostivé kvílenie a tichý hlas slečny Laneovej. Zarazene civela na dvere, uvažovala, či nemá odísť a vrátiť sa s čajom neskôr. No vzápätí sa dvere otvorili a slečna sa znepokojene pozrela na chodbu.

„Ach, to si ty, Maisie! Celkom som zabudla na čaj.“ Zvrtla sa a prihovorila sa dáme, ktorá sedela v kresle pri kozube. „Sarah, zlatko, skús sa vzchopiť. Maisie nám priniesla občerstvenie. Šálka čaju ti určite prospeje.“

Sarah? Teda tak sa volá herečka. *A priezvisko?* Maisie bola zvedavá. Môže to byť známa herečka.

„Je rozrušená,“ povedala slečna Laneová Maisie, tej to však bolo zjavné, pretože od dvier dovidela na kreslo a množstvo papierových vreckoviek okolo neho.

„Tácnu prinesiem dole neskôr, Maisie,“ vzdychla slečna Laneová. „Možno *oveľa* neskôr...“